

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. H.** skazanego z art. 177 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.,

wniosku obrońcy skazanego **J. H.** w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 29 września 2022 r. sygn. III Ka 555/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 18 stycznia
2022 r. sygn. X K 973/19,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z 18 stycznia 2022 r. sygn. X K 973/19, uznał J. H. za winnego tego, że: w dniu 3 grudnia 2018 r. w R., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) i poruszając się nim z prędkością 77,8 km/godz. ul. K., lewym pasem ruchu w kierunku miejscowości Ś., nie dochował szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, przyjmując niewłaściwą technikę jazdy polegającą na nienależytym obserwowaniu drogi przed pojazdem, skutkującą spóźnieniem z reakcją na dynamicznie zmieniającą się sytuację na drodze, tj. wejście pieszego A. L. od strony prawej dla pojazdu na

oznakowane przejście dla pieszych, w wyniku czego kierowanym pojazdem potrafił A. L., nieumyślnie powodując u ww. obrażenia wielonarządowe, wskutek których pokrzywdzony poniósł śmierć na miejscu i tak opisany czyn sąd zakwalifikował jako przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. i na podstawie art. 177 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Ponadto, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat (pkt II wyroku), a na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy, począwszy od uprawomocnienia się wyroku (pkt III). Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) lat (pkt IV wyroku). Orzekł także na podstawie art. 71 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - karę grzywny w liczbie 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych) (pkt VI wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez: oskarżyciela publicznego, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcę, Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z 29 września 2022 r. sygn. III Ka 555/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że (pkt I wyroku):

- 1) uchylił pkt II, III, VI i IX wyroku,
- 2) orzeczoną karę podwyższył do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiedli obrońcy skazanego J.H. Adw. A.R. w wywiedzonej przez siebie kasacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie następujących norm prawa procesowego:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. a obraza tych przepisów pozostaje w związku z obrazą art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w z. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k.

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 198 § 1 k.p.k.

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 198 § 2 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. w zw. 143 § 1 pkt 5 k.p.k., art. 117 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

- art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. 438 pkt 4 k.p.k.

Natomiast adw. M.Z. w wywiedzionej przez siebie kasacji podniósł zarzuty naruszenia następujących przepisów prawa procesowego:

- dwukrotnie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

oraz rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 115 § 2 k.k. Jednocześnie obrońca ten wniósł także m.in. o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

W odpowiedzi na kasacje obrońców, prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku,

że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN z: 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 i z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna. Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanego J. H. – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[as]

(B.B.)